[illegible]

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΟΡΙΝΘΟΥ 218
ΤΗΛΕΦΩΝΑ 24-94 & 43-23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΗ 1

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

25 ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1957

ΠΕΡ.Β'-ΕΤΟΣ ΙΒ'-ΑΡ.ΦΥΛΛΟΥ 3853

ΑΓΑΠΗΝ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ

Ἡ Ἀλήθεια ἦλθε κάποτε εἰς τὴν γῆν. Καὶ ἐχώρεσεν εἰς τὴν φάτνην τῆς Βηθλεέμ. Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τὴν ὑπωπτεύθησαν οἱ ἄνθρωποι. Διότι δὲν τοὺς ἐτρόμαξε. Τοὺς εἶχεν ἐγγίσῃ, χωρὶς στόμφον. Χωρὶς φαντασμαγορικοὺς ἐντυπωσιασμούς. Χωρὶς δέος. Ὅλη καὶ ὅλη ἦτο μία ἁπαλωτάτη θωπεία. Ἕνα σκίρτημα τρυφερότητος. Κάποιο μόλις διαστελλόμενον χαμόγελο καλωσύνης. Αὐτὸ τὸ χαμόγελο, ποῦ συνώψισεν ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ μεγάλου μηνύματος, τὸ ὁποῖον ἐκόμιζεν—ὑπερτάτην δωρεὰν καὶ εὐκαιρίαν—τὸ Θεῖον Βρέφος. Αὐτὸ τὸ χαμόγελο, ποῦ ἐπέρασεν ἀπὸ παντοῦ ὡς φέγγος μοναδικόν, ποῦ ἔγινε θάλπος μέσα εἰς τὴν παγωνιὰ τῆς ψυχῆς καὶ χυμὸς νέας ζωῆς ἐπάνω ἀπὸ ἠθικοὺς θανάτους. Αὐτὸ τὸ χαμόγελο ποὺ ἐξεδίπλωσεν ὁρίζοντας καὶ ἤνοιξε δρόμους καὶ ἀπεκάλυψε παρθένους κόσμους ἐξάρσεως.

Οἱ πολιτισμοί, βέβαια, δὲν εἶχαν λείψῃ. Καὶ δὲν ὑπῆρχε πενία εἰς σοφίαν. Κανεὶς ὅμως πολιτισμός, ἐξ ὅσων εἶχον διανύσῃ πορείαν δόξης καὶ καμμιὰ σοφία, ἐξ ὅσων εἶχον θεσμοθετήσῃ κανόνας βίου, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξασφαλίσουν διάρκειαν. Ἔλαμψαν καὶ ἔσβυσαν. Καὶ ἡ ἐξήγησις δὲν φαίνεται δύσκολος. Ἐστεροῦντο ἐσωτερικῆς δυνάμεως. Ὡμίλουν εἰς τὴν λογικὴν καὶ ἠγνόουν τὴν καρδίαν. Ὁ Χριστιανισμὸς ὅμως ἀρχίζει ἀντιστρόφως. Ἀπευθύνεται εὐθέως πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ τὸν πλησιάζει μὲ ἀπόλυτον πειστικότητα. Διὰ τῆς Ἀγάπης τὸν λυτρώνει ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. Τὸν γεμίζει μὲ δυνατότητας αὐτοκυριαρχίας. Τὸν διδάσκει ἡμερότητα. Καὶ διὰ τῆς Ἐλπίδος τοῦ προσφέρει δικαιολογίαν, κάλυμμα καὶ δικαίωσιν εἰς τὴν ὕπαρξιν. Τοῦ ἐπιτρέπει τὴν χαρὰν τοῦ μόχθου. Τοῦ πτερώνει τὴν ἔφεσιν τῆς δημιουργίας. Ἔτσι τὸν ἐξάγει ἀπὸ τὸ ἄγχος, ἀπὸ τὴν διαβρωτικὴν ἡδονὴν τοῦ ἐφημέρου, ἀπὸ τὸ καταλυτικὸν πάθος τοῦ μικροῦ, ἀπὸ τὴν ἐφιαλτικὴν φοβίαν τῆς Μοίρας. Μετὰ τὸν Ἰησοῦν γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος τί πρέπει νὰ θέλῃ καὶ πῶς νὰ τὸ ἐπιδιώκῃ. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κοσμογονικὴ νίκη τῆς Φάτνης.

Εἶναι ἐποχὴ ἐκπληκτικῆς ἐπαναστάσεως τῆς ἐπιστήμης ἡ ἰδική μας ἐποχή. Ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις διαρρηγνύει μυστικὰ τρομακτικά. Τὸ Σύμπαν παραβιάζεται. Ὅ,τι χθὲς ἦτο φαντασία, εἶναι σήμερον πιθανότης. Καὶ ὅ,τι ἀπετέλει πιθανότητα, ἔχει μεταπλασθῆ εἰς πρᾶξιν. Τὸ ὄνειρον καὶ ἡ ἐπαλήθευσις ποτὲ δὲν ἦσαν τόσον κοντά. Ἰλιγγιώδεις τροχιαὶ περὶ τὴν γῆν ἀρχίζουν νὰ σημαδεύουν τὰς ἀφετηρίας διὰ τὰς προσεχεῖς ἐξορμήσεις τῆς ἐπιστημονικῆς τεχνικῆς, ποῦ κανεὶς δὲν εἱμπορεῖ νὰ προβλέψῃ, ποῦ ἀκριβῶς θὰ φθάσῃ: Εἰς τὸν ὄλεθρον ἢ τὴν εὐημερία; Οἱαδήποτε ὅμως καὶ ἂν εἶναι τὰ ἐπιτεύγματα, οἱαιδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ πραγματοποιήσεις, οὐδέποτε θὰ κατορθώσουν νὰ σκιάσουν τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ἄστρου, ποῦ ὡδήγησε τοὺς Μάγους μέσα εἰς τὴν διάφανη νύκτα τῶν Χριστουγέννων μὲ τὴν εἰδυλλιακὴν ποίησιν τῶν ἀγγέλων καὶ τοὺς ἀγραυλοῦντας ποιμένας. Μὲ τὴν μυσταγωγικὴν συγκίνησιν, τὴν κατάνυξιν καὶ τὴν ἔξαρσιν τῆς Βηθλεέμ. Διότι εἶναι φῶς, ποῦ διαποτίζει τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον. Ποῦ τὸν κάμνει ἠρεμώτερον. Ποῦ τοῦ δίδει τὴν εὐφορίαν τῆς ἀγαθότητος. Καὶ τὴν ἁγνότητα τοῦ παιδιοῦ.

Ἔτσι, κάτω ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσιν τῶν πάντων, ποῦ ἐπιτελεῖται αὐτὴν τὴν νύκτα τοῦ θαύματος, εὑρίσκει καὶ πάλιν ὁ ἄνθρωπος κάποιους παληούς, χαμένους τόνους τρυφερότητος. Καὶ γίνεται ἐκ νέου ἕτοιμος νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν μόνον πραγματικὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεως: Τὸν σκοπὸν τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἐλπίδος. Χωρὶς αὐτὸν ὅλα τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν νόημα. Γίνονται μάταια καὶ τυραννικά.

Π.

ΔΕΗΣΙ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Χριστέ μου, κράτα με μακρυὰ ἀπὸ τὶς κακίες τοῦ κόσμου,
Στὴ φάτνη βρέφος, ὅσο ζῶ, νὰ σὲ λατρεύω δός μου!
Κι' ὅταν θαρθῇ ἀπὸ σὲ σταλτὸς ὁ χάρος νὰ μὲ πάρη
Κάμε σὰ βρέφος νὰ σταθῶ μπροστὰ στὴ θεία σου χάρη

Χριστέ μου, δός μου στοὺς σεισμούς, στὶς τρικυμιὲς τοῦ κόσμου
Πάντα νὰ στέκω ἀτράνταχτος καὶ νὰ εἶναι ὁ λογισμός μου
Τό φῶς ἀπὸ τὸ μυστικό, ποὺ χύνεται, ἀστέρι
Ὅταν γιὰ σένα στὴ Βηθλεὲμ τοὺς μάγους εἶχε φέρει

Καὶ κάμε λόγια καὶ ἔργα μου, σὰν τῶν ἀγρῶν τὰ κρίνα
Προφητικά, φεγγόβολα κάμετα σὰν ἐκεῖνα
Τῆς νύχτας τῶν ἁπλῶν βοσκῶν. Γεννιόσουν καὶ γροικοῦσαν
Τοὺς οὐρανοὺς ὁλάνυχτους ποὺ σὲ δοξολογοῦσαν.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

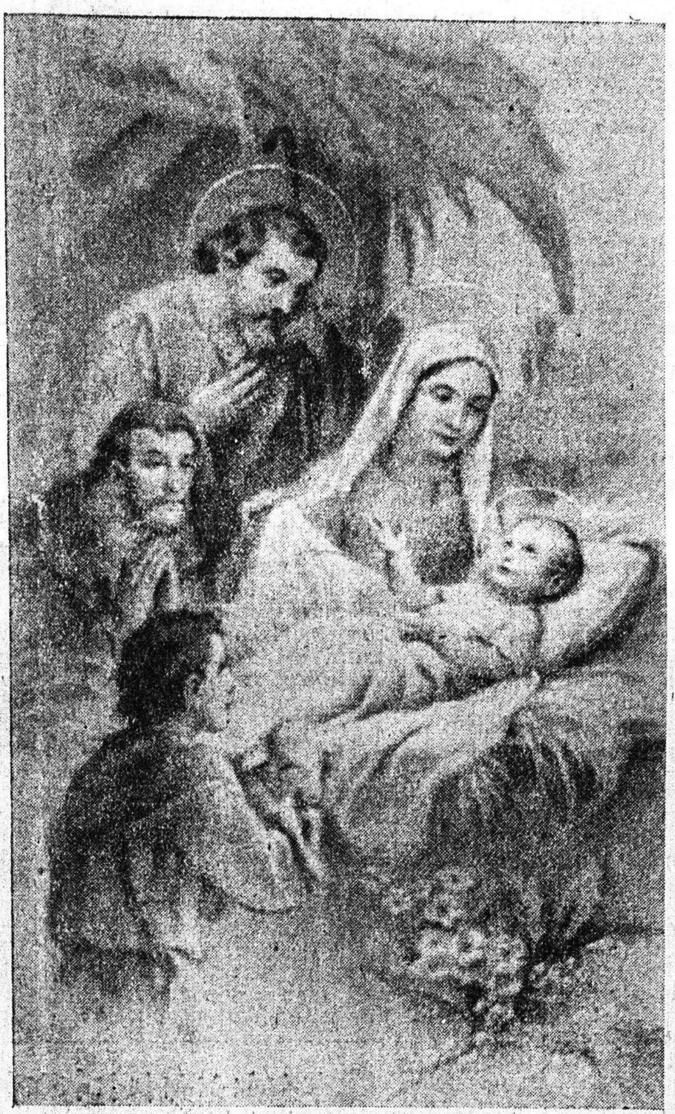

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

"ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙ ΓΗΣ' ΥΨΩΘΗΤΕ,,

Τοῦ πανοσ. Ἀρχιμ. **ΧΡΙΣΤΟΔ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ**
Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Συγκινητικὴ κάθοδος τοῦ Παντοδυνάμου καὶ ἄνοδος τιμητικὴ τοῦ οὐτιδανοῦ ἀνθρώπου' ἐνανθρώπισις τοῦ δεδοξασμένου Θεοῦ καὶ θέωσις του ἐκπεσόντος ἀνθρώπου.

Ἰδοὺ μὲ ὀλίγας λέξεις τὸ νόημα τῆς σημερινῆς χαρμοσύνου ἑορτῆς.

Τοῦτο ἀκριβῶς ψάλλει καὶ ἡ ποιητικὴ μοῦσα τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς ποιητικούς του στίχους «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε... Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε», μᾶς προπαρεσκεύασε καταλλήλως διὰ τὸν πνευματικὸν ἑορτασμὸν τοῦ μεγάλου γεγονότος.

⁂

«Χριστὸς ἐπὶ γῆς»

Καὶ ἐπερίμενε λοιπὸν ἡ γῆ ἡ μικροσκοπική, ἡ μολυσμένη, ἡ ἐπαναστάτις κατὰ τοῦ Δημιουργοῦ μίαν τοιαύτην τιμητικὴν ἐπίσκεψιν; Μάλιστα. Ἡ πολυβασανισμένη ἀνθρωπότης, στρέφουσα ἀπελπιστικῶς τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ποικίλα θρησκεύματα καὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ οὐδαμοῦ εὑρίσκουσα θεραπείαν τῶν πληγῶν της, μετ' ἀγωνίας πολλῆς ἀνέμενε τὴν εὐλογημένην ταύτην ἐπίσκεψιν.

Παγκόσμιος ἦτο ἡ νόσος ἐκ τοῦ εἰσορμήσαντος κακοῦ' παγκόσμιος ἦτο καὶ ὁ πόθος διὰ τὴν κάθοδον τοῦ Λυτρωτοῦ.

Οὐ μόνον οἱ θεόπνευστοι προφῆται, ἀλλὰ καὶ εἰδωλολατρικοὶ λαοὶ καὶ Ἕλληνες καὶ Αἰγύπτιοι καὶ Πέρσαι καὶ Ἰνδοὶ καὶ Ἰάπωνες καὶ Σίναι καὶ Μογγόλοι καὶ Σκανδιναυοὶ καὶ Σκύθαι καὶ Ἀμερικανοί, ποικιλοτρόπως ἐκφράζουν τὸν ζωηρὸν πόθον τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεγάλου Θεραπευτοῦ.

⁂

Καὶ «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ... ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν».

Ὁ ἐν ποικίλαις συμφοραῖς ἄνθρωπος εὗρε τὸν Λυτρωτήν του.

«Ἐδεῖτο τοῦ ἰατρεύοντος ἡ φύσις ἡμῶν ἡ ἀσθενήσασα —λέγει ὁ ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης. Ἔχρῃζε τῆς τοῦ φωτὸς παρουσίας ὁ καθειργμένος τῷ σκότει. Ἐζήτει τὸν λυτρωτὴν ὁ αἰχμάλωτος». Καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος παραστατικώτατα περιγράφει τὰ ἀνεκτίμητα δῶρα τῆς σωτηρίου ταύτης ἐπισκέψεως.

«Θεὸς ἐπὶ γῆς, ἄνθρωπος ἐν οὐρανῷ... θάνατος λέλυται, παράδεισος ἠνέῳκται, κατάρα ἠφάνισται... ἐγεννήθη τοίνυν κατὰ σάρκα ἵνα γεννηθῇς κατὰ πνεῦμα».

⁂

«Ὑψώθητε»

Ἀφοῦ ὅμως «ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων» συγκαταβαίνει νὰ κατέλθῃ μέχρις ἡμῶν, θὰ μείνωμεν ἡμεῖς εἰς τὴν τύρβην τῆς ζωῆς, δοῦλοι καὶ εἵλωτες τῶν γηΐνων, περὶ τὰ χαμαίζηλα πάντοτε ἀσχολούμενοι;

Ὄχι' ἀξίζει καὶ διὰ λόγους εὐγνωμοσύνης νὰ ὑψωθῶμεν διὰ νὰ συμμετάσχωμεν εἰς τὴν ἀγγελικὴν χορῳδίαν καὶ νὰ συμψάλωμεν μὲ τοὺς ἀγγέλους χάρις εἰς τὸν κατερχόμενον Θεὸν καὶ ἐπισκεπτόμενον τὸν πολυστέναχτον πλανήτην μας.

⁂

Ἀλλὰ ὕψωσις ἡμῶν καὶ ὑποδοχὴ θεάρεστος τοῦ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθέντος, δὲν δύνανται νὰ νοηθοῦν ὅταν οἱ ὑποδεχόμενοι στεροῦνται ἐμφανισίμου πνευματικῆς στολῆς.

Δὲν μᾶς ἀφίνει «ὁ ὄγκος» τῶν παθῶν, ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ Παῦλος, νὰ πετάξωμεν πρὸς τὰ ὑψηλά, ἀλλὰ μᾶς κρατεῖ διαρκῶς εἰς μίαν κατάστασιν πνευματικῆς κυρτώσεως.

Διὸ καὶ ὁ ἴδιος μὲ πόνον ψυχῆς συνιστᾷ: «ἔγειρε ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν». Ἡ κατὰ Χριστὸν ἀρετή, ἀπαραίτητον προσὸν διὰ τὴν ὑποδοχήν, μᾶς δίδει πτερὰ διὰ νὰ ἱπτάμεθα εἰς ἄλλους κόσμους καὶ νὰ ἀναπνέωμεν τὸν ζωογόνον ἀέρα τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ἐκόμισεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Μέγας Ἀπελευθερωτής μας.

⁂

«Χριστὸς ἐπὶ γῆς' ὑψώθητε»

Φίλοι ἀναγνῶσται! Κατόπιν τῆς βαρυσημάντου αὐτῆς προτροπῆς πῶς θὰ ἑορτάσωμεν ἐφέτος τὰ Χριστούγεννα; Ἀσυγκίνητοι; Ψυχροί; Ἀδιάφοροι; Δεσμευμένοι μὲ τὸ κακόν; αἰχμάλωτοι τῆς ὕλης καὶ τῆς πλουσίας τραπέζης ποὺ θὰ παρατεθῇ μετὰ τὴν νηστείαν;

Ἀλλὰ τότε θὰ ἔχωμεν Χριστούγεννα χωρὶς Χριστὸν καὶ «Χριστούγεννα χωρὶς Χριστὸν—ὁποῖον ὀξύμωρον σχῆμα!—εἶναι ἡμέρα χωρὶς ἥλιον». Πρόσχωμεν! Πάντοτε, ἰδίᾳ κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἑορτήν, ἂς ἀπηχοῦν ἐντόνως εἰς τὰς καρδίας μας οἱ λόγοι τοῦ πνευματοκινήτου Παύλου «τὰ ἄνω φρονεῖτε μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς».

ΧΡΙΣΤ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ
Ἀρχιμανδρίτης
Ἱεροκήρυξ Ἰ. Μητροπόλεως

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΝΑ ΣΚΙΑΜΑΧΗ

ΟΥΔΕΜΙΑ ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΗ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ ΑΝΕΛΗΦΘΗ ΔΙ' ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΒΑΣΕΩΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΑΡΑ ΤΑΥΤΑ ΟΙ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΘΟΡΥΒΟΥΝ

ΑΠΟΣΤΟΜΩΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ, 24. Ἡ ἐγκατάστασις ἀτομικῶν βάσεων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀποτελεῖ πλέον τὸ κύριον θέμα, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ τὴν ἀντιπολίτευσιν.

Ἡ ἀξιωματικὴ ἀντιπολίτευσις εἰδικώτερον ζητεῖ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ τεθέντα ἐρωτήματα. Ἐὰν δηλαδὴ ἀνέλαβεν ἢ ὄχι δεσμεύσεις διὰ τὴν ἐγκατάστασιν ἀτομικῶν βάσεων τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. εἰς τὴν χώραν μας. Παρὰ δὲ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆ, ὁ ὁποῖος χθὲς διὰ τῶν δηλώσεών του ἐπεκαλέσθη τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. καὶ ἐτόνισε πρὸς τὴν ἀντιπολίτευσιν ὅτι ἐὰν τυχὸν προκύψῃ θέμα ἐγκαταστάσεως βάσεων εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἐξετασθῇ τοῦτο ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἐν τούτοις ἡ ἀντιπολίτευσις ἐπιμένει ὅπως ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως δώσῃ σαφῆ ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐρωτήματά της. Πάντως γεγονὸς εἶναι τὸ ἑξῆς: ὅτι εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ Ν.Α.Τ.Ο., ὡς ἐτόνισαν ἁρμόδιοι παράγοντες, οὐδεμία ὑποχρέωσις ἀνελήφθη πρὸς ἐγκατάστασιν βάσεων εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων σήμερον τὴν πρωΐαν ἔδωσε πρὸς δημοσιότητα τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθέν:

«Ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆς, διακόπτων τὴν σιωπήν του κατόπιν τῆς προκλήσεως τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, παραπέμπει εἰς τὴν διακήρυξιν τῆς διασκέψεως τοῦ ΝΑΤΟ. Ἀλλ' ἡ διακήρυξις τοῦ ΝΑΤΟ εἶνε ἀόριστος καὶ διὰ τοῦτο τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων εὑρίσκεται ὑποχρεωμένον νὰ θέσῃ τὰ ἀκόλουθα ἐρωτήματα:

»1) Πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς καθολικότητος διὰ τὴν ἐγκατάστασιν πυραύλων εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ ΝΑΤΟ, ναὶ ἢ ὄχι;

»2) Ἐὰν πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ, πῶς συμβιβάζεται μὲ τὴν ἀπόφασιν τῶν διμερῶν συμφωνιῶν;

» 3) Καὶ περιεργότερον: Συγκεκριμένως καθόσον ἀφορᾷ τὴν Ἑλλάδα, ἔδωσεν ἢ ὄχι ὑπόσχεσιν πρὸς ἐγκατάστασιν βάσεων τηλεκατευθυνομένων βλημάτων;

»Αὐτὰ εἶνε τὰ κρίσιμα ἐρωτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ Ἔθνος ἀναμένει ὄχι ὑπεκφυγάς, ἀλλὰ σαφῆ καὶ συγκεκριμένην ἀπάντησιν».

Ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων κυβερνητικῶν κύκλων παρετηρεῖτο ὅτι τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων σκιαμαχεῖ. Διατυπώνει ἐρωτήματα, ἐνῶ εἶναι ἡλίου φαεινότερον ὅτι αἱ ἀποφάσεις τοῦ ΝΑΤΟ ἐλήφθησαν ἐν ὁμοφωνίᾳ καὶ ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ ρύθμισις ὅλων τῶν ἄλλων θεμάτων μετὰ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐπιτελαρχῶν.

Ὡς ἐτόνισεν ὁ κ. πρωθυπουργὸς χθὲς καὶ ὡς ἐτόνισαν καὶ ἄλλοι παράγοντες κατ' ἐπανάληψιν, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν προκύψῃ θέμα ἐγκαταστάσεως βάσεων εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ διεξαχθοῦν νέαι διαπραγματεύσεις ὁπότε θὰ λάβῃ γνῶσιν ἡ Βουλή. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο νὰ μὴ ἐγένετο, ἡ ἀντιπολίτευσις καταλαμβάνεται πάντοτε ὑπὸ τῆς ἀπληστίας νὰ ἐπικρίνῃ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε τὴν κυβέρνησιν διὰ πράξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν τὴν βαρύνουν.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀνακοινώσεως τῶν Φιλελευθέρων ὁ κ. Πρωθυπουργὸς προέβη εἰς τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν:

—Θὰ ἐπεβάλλετο ἴσως νὰ ἀρνηθῶ ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐρωτήματα τοῦ κ. Παπανδρέου, δεδομένου ὅτι ἡ χθεσινή μου δήλωσις ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ ΝΑΤΟ καλύπτουν πλήρως καὶ τὰ νέα ἐρωτήματά του. Παρὰ ταῦτα ἐφ' ὅσον ἐπιμένει νὰ ἔχῃ ἀπορίας, τὸν πληροφορῶ:

»1) Ἡ πρότασις τῆς Ἑλλάδος περὶ καθολικότητος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποδοχῆς βάσεων παρ' ὅλων τῶν κρατῶν—μελῶν τοῦ Ν.Α.Τ.Ο., δὲν ἐγένετο δεκτὴ ὅπως ἑρμηνεύεται ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθέν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγένετο δεκτὸν ὁμοφώνως εἶναι νὰ ἐφοδιασθῇ τὸ Ν.Α.Τ.Ο. μὲ τὰ νέα ἀμυντικὰ ὅπλα πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀμυντικῆς του ἱκανότητος.

»2) Τούτου γενομένου δεκτοῦ ἀπεφασίσθη ὅτι «ἡ ἐγκατάστασις τῶν ἀποθεμάτων καὶ τῶν κατευθυνομένων βλημάτων ὡς καὶ αἱ συνθῆκαι χρησιμοποιήσεώς των, θὰ πρέπει νὰ καθορισθοῦν βάσει τῶν ἀμυντικῶν σχεδίων τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. διὰ συμφωνιῶν μὲ τὰς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 6ην σελ.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΠΑΝΤΑ

Τὸ τζάκι καίει τὰ χοντρὰ κούτσουρα, ποὺ ἔβαλε μὲ τὰ χέριά της ἡ γιαγιά. Στὴν ἥσυχη κάμαρα ὅλα εἶναι φιλικὰ καὶ ἐμπιστευμένα. Τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἀρμάρι στέκονται σὰν παληοὶ συγγενεῖς.

Τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου σὰν μέσα σὲ ὄνειρο φλυαρεῖ. Τώρα ὅμως ἀνθίζει στὰ χείλη τῆς γιαγιᾶς κάποιο παραμύθι. Δυὸ ματάκια κοντά της χύνουν τὴ γαλανὴ ἀστέρινη λάμψη τους. Τὸ τριανταφυλλάκι ἑνὸς στόματος εἶναι μισάνοιχτο.

Τὰ μαλλιὰ τῆς μικρούλας ἐγγονῆς εἶναι χρυσὰ δαχτυλίδια. Πέρνει ὡς τόσο τὰ χέρια τῆς γιαγιᾶς στὴν ἀγκαλιά της. Φιλάει ἕνα—ἕνα τὰ δάχτυλά της, γελάει χαδιάρικα καὶ περιμένει. «Τώρα εἶναι ἡ σωστὴ ὥρα γιαγιά;» Κι' ἀρχίζει ἡ γιαγιὰ μὲ τὴ σωστὴ ὥρα καὶ τὸ σωστὸ λόγο... «Θαμποχάραζε... κι' ἀνατρίχιαζε τὸ μεσονύχτι. Ἡ νερομάννες καὶ τὰ ἔλατα βοΐζουνε καὶ τὸ παληὸ βουνὸ ἀνταριάζεται. Ἐκεῖ εἶναι μιὰ καλύβα, ποὺ μένουνε ζῶα. Σ' ἕνα σκαμνάκι κάθεται μιὰ νέα μαννούλα κι' ἀκουμπᾷ τὰ λευκά της χέρια πάνω σὲ μιὰ φάτνη, ποὺ μέσα εἶναι σπαργανωμένο ἕνα βρέφος. Τὰ ματάκιά του, δυὸ γαλανὰ ἀστέρια, κυττάζουν μ' ἕνα οὐράνιο μεγαλεῖο. Ἔξω βογγοῦνε τὰ ἔλατα κι' ἕνα ἔλατο, τὸ πιὸ ψηλό, χτυπάει μὲ τὸ πράσινο δάχτυλό του τὸ παραθυράκι τῆς καλύβας. Ἕνα ἀστέρι περίεργο ρίχνει μέσα γλυκὸ φῶς. Ἔξω παραστέκουν οἱ ἄγγελοι.

»Ἕνας κακὸς ὅμως βασιλιᾶς ἀπὸ τὴν Ἰουδαία ξαγρυπνάει. Ἡ μορφή του εἶναι ἀδύνατη καὶ τὸ κεφάλι του φαλακρό, σκεπασμένο μὲ ἀραιὲς ἴσιες τρίχες. Ἡ μύτη του καμπουρωτὴ ἀνασαίνει ἄτσαλα. Καὶ τὸ στόμα του ἀνοίγεται μὲ σπασμὸ ἀπὸ ἀγωνία. Τὸ πρόσωπό του νομίζεις πὼς εἶναι φτιασμένο μὲ κίτρινο κερί. Καὶ στὸ μέτωπό του μυριάδες ρυτίδες σέρνονται. Στὴν ψυχή του κάθεται ἕνα βαθὺ μαῦρο σκοτάδι. Τὸ κορμί του, ὅπως εἶναι τυλιγμένο μὲ τὴν ἄσπρη ὁλοκέντητη βέστα του, εἶναι καμπουριασμένο καὶ ἡ χρυσοπόρφυρη χλαμύδα του σέρνεται κάτω. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μαντέψῃ τί νοιώθει αὐτὸς ὁ βασιλιᾶς στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του; Μέσα στὸ μυαλό του, μιὰ ἀπαίσια ἀράχνη πλέκει τὸ δίχτυ μιᾶς κακιᾶς μοίρας γιὰ ὅλα τὰ νεογέννητα τῆς νύχτας ἐκείνης. Καὶ τὸ πρόσωπό του σκεπάζεται ἀπὸ πυκνὲς σκιές. Τὰ μακρυὰ τριχωτὰ χέρια τ' ἁπλώνει σὰν δυὸ ἐπίκουρους πρὸς ὅλες τῆς πάντες τοῦ βασιλείου του. Θέλει νὰ σηκώσῃ τὴν τρικυμία, θέλει νὰ ξαπολύσῃ τὰ κακὰ πνεύματα. Ὁ κόκκινος ἀφρὸς τῆς ψυχῆς του βράζει, λὲς καὶ ἡ δύναμη τῆς φρενιασμένης θέλησής του εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐλευθερωμένους δαίμονες καὶ τέρατα τῶν παραμυθιῶν.

»Ἀλλὰ τὰ πόδια τοῦ βασιλιᾶ εἶναι βαρειά. Στ' αὐτιά του ἀκούει μουγκρίσματα. Κροκόδειλοι μὲ φτερὰ παρουσιάζονται μπροστά του. Φίδια μὲ κέρατα σφυρίζουν. Κεφαλὲς πράσινες, θαλάσσια τέρατα τοῦ ρίχνουν βλέμματα κρύα. Ἡ ὀπτασίες τὸν ξετρελλαίνουν...»

—Γιαγιά, φοβᾶμαι...

Μὰ πῶς φοβᾶσαι ἔτσι παιδούλα μου ἀγαπημένη; Τώρα πειὰ γεννήθηκε ὁ Χριστός. Αὐτὸς εἶναι ποὺ γιάτρεψε ὅλες τῆς πληγὲς τῆς γῆς. Αὐτὸς ἀπόδιωξε τὴν καταχνιὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Αὐτὸς σκόρπισε τὰ φαντάσματα ποὺ τάραζαν τὴ χαρά. Χιλιάδες ἄγγελοι ἁρματωμένοι ἐκτελοῦν τὸ θέλημά του. Ἀνεμίζουν ἡ σημαῖες τους καὶ τὰ σπαθιά τους εἶναι καλὰ ἀκονισμένα. Νά! Κύτταξέ με θαρρετὰ καὶ μὴ φοβᾶσαι.

—Γιαγιά, καὶ τὰ μικρὰ παγανὰ ποὺ μᾶς τρῶνε λιχούδικα τὸ γάλα, κι' ἡ μάγισσες ποὺ γλυστροῦνε στὸ σκοτάδι καὶ τὰ στοιχειωμένα σπίτια, αὐτὰ δὲν ὑπάρχουνε πιά;

—Τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά' μόνον κύτταξε, νά! Τἄστρα εἶνε μεγάλα σὰν ἥλιοι καὶ βλέπουν κάτω μὲ φλογερὴ ἐπιθυμία. Κι' ἐμεῖς, ἀγαπημένο μου, παιδὶ ἔχουμε μεταμορφωθῆ. Ἡ λάμψη τῶν λαμπάδων, τὸ μάλαμα καὶ τὸ μετάξι ἀντιφεγγίζουν χαρούμενα γύρω μας. Τούμπανα καὶ τρουμπέττες προσφέρουν σέβας στὸ βασιλιᾶ, ποὺ γεννιέται ἀπόψε. «Ὅμως τότε τ' ἄστρα ἦταν πιὸ γιαλιστερά, γιατὶ οἱ ἄγγελοι, μὲ μιὰ πύρινη κούπα, ἔσταζαν ἀπὸ τὄνα ἀστέρι στ' ἄλλο φωτιά. Τὰ νερὰ τρεμάμενα βροντολογοῦσαν. Τὰ ρόδα ἀπὸ ἕνα παράξενο μεθύσι, ἄνοιξαν πρὶν τῆς ὥρας τους. Ἡ μυρτιὲς καὶ ἡ δάφνες εἴχανε ἄνθηση πλούσια καὶ φανταχτερή. Κάποιο τραγοῦδι ψαλότανε μὲ τρυφεράδα. Μιὰ θερμὴ ἀναβροχὴ κύλαγε γεμάτη οὐράνιο μεγαλεῖο. Κι' ἀπὸ τὰ φαράγγια ἀναπηδοῦσε μιὰ τρελλὴ ἄνοιξη. Καὶ μέσα σὲ μιὰ θεία ἀνάδοση οἱ κρίνοι γίνονται στῆλες κρυστάλλινες κι' ἀκούγεται ἀπὸ χιλια ἀγγελικὰ στόματα τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ κι' ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ἕνα ἀστέρι, τὸ μεγαλύτερο, μέσα στὸ πελώριο ἀναμμένο κύπελλό του, βγάζει κύματα ἀπὸ ἀχτίνες. Ὡραῖες ἤρεμες λάμψεις ἀργοσαλεύουν στὴν πλάση. Εἶναι ἡ ἄρρητη καὶ ἅγια στιγμὴ τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ. Στὴν ἀρχὴ τὸ μυστικὸ λιανοτρεμούλιασε, ἔπειτα ὅμως φούσκωσε καὶ ξεχείλισε μὲ μιὰ ξέφρενη χαρά! Μυριάδες πλάσματα τραγούδησαν τὸ τραγοῦδι αὐτὸ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης καὶ θὰ τὸ τραγουδᾶνε πάντα. Τὸ ἔμαθαν λοιπὸν κι' οἱ μάγοι τὸ μυστικό. Τοὺς τὸ εἶπε τ' ἀστέρι. Καὶ μὲ τῆς ἄσπρες μαγκοῦρες στὰ χέρια, φορτωμένοι ἀπὸ δῶρα πλούσια, φτάνουν στὴ σπηλιά. Στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς νέας μαννούλας ἕνα ὁλόγλυκο μωρὸ κοιμᾶται. Γύρω του οἱ ἥμεροι κόλακες, τ' ἀρνάκια κι' ἡ ἀγελάδες κυττάζουν τὸν μικρὸ ἀθῶο βασιλιᾶ. Τὸ ἔλατο βάζει πάλι τὸ πράσινο δάχτυλό του στὸ τζάμι καὶ χτυπάει διακριτικά. Ἡ ἀνατολὴ τώρα ὅλο καὶ φωτίζεται ἀπὸ τῆς μικρὲς φλογίτσες τοῦ ἥλιου. Τὸ παληὸ βουνὸ ἡσυχάζει κι' ὁ ἀέρας κοιμήθηκε ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ θεῖο Βρέφος, ποὺ μόλις εἶχε γεννηθῆ».

. . . .

Στὸ σκαμνάκι ἡ μικρούλα εἶχε κι' αὐτὴ κλείσει τὰ ματάκια της, ἀκουμπώντας τρυφερὰ στὰ γόνατα τῆς γιαγιᾶς της, ποὺ ἀναστέναξε κι' αὐτὴ γλυκὰ πίσω ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις της...

ΕΥΑ

ΘΑ ΠΡΟΤΑΘΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ:

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΕΙΣ ΚΥΠΡΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Ο ΣΕΡ ΦΟΥΤ ΘΑ ΕΛΘΗ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΑΓΚΥΡΑΝ

Ο κ. ΑΒΕΡΩΦ ΣΥΝΕΙΡΓΑΣΘΗ ΜΕ ΤΟΝ ΕΘΝΑΡΧΗΝ

Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΘΑ ΖΗΤΗΣΗ ΑΚΡΟΑΣΙΝ ΠΑΡΑ ΤΗ Α. Μ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 24. Καθ' ἃ πληροφορεῖται ἡ ἐφημερὶς «Νταίηλυ Μαίηλ» ὁ νέος κυβερνήτης τῆς Κύπρου σὲρ Φούτ, ὅστις προτίθεται νὰ ἔλθῃ εἰς Λονδῖνον ὅπως συναντηθῇ μετὰ τῆς κυβερνήσεώς του, θὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν βρεταννικὴν κυβέρνησιν τὰς ἀκολούθους προτάσεις:

1) Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν βρεταννικὴν πρωτεύουσαν διὰ προκαταρκτικὰς συζητήσεις πρὸς ἐπανάληψιν τῶν διὰ τὴν νῆσον διαπραγματεύσεων.

2) Νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον νὰ παραμείνῃ ἐν Κύπρῳ.

3) Νὰ ἐξουσιοδοτηθῇ ὁ σὲρ Φοὺτ νὰ μεταβῇ προσωπικῶς εἰς Ἀθήνας καὶ Ἄγκυραν διὰ νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀπόψεων τῶν κυβερνήσεων Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας.

ΑΘΗΝΑΙ, 24. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀβέρωφ ἐπεσκέφθη σήμερον τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐν Λονδίνῳ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Σεφεριάδη.

Ὡς ἐγνώσθη, ὁ κ. ὑπουργὸς ἐνημέρωσε τὸν Ἐθνάρχην ἐπὶ διαφόρων θεμάτων σχετικῶν μὲ τὸ Κυπριακόν.

Ἀκολούθως, ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον ὁ ἐν Κύπρῳ γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀγγ. Βλάχος, ὁ ὁποῖος τὸν κατετόπισεν ἐπὶ τῆς καταστάσεως εἰς τὴν μεγαλόνησον.

Μετὰ τὰς ἑορτὰς ὁ Ἐθνάρχης Μακάριος θὰ ζητήσῃ ἀκρόασιν παρὰ τοῦ Βασιλέως, προκειμένου νὰ τὸν ἐνημερώσῃ ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν του εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Μακάριος θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆν καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κομμάτων, μετὰ τῶν ὁποίων θὰ ἔχῃ συνομιλίας.

Αὔριον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος θὰ τελέσῃ τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ 24. Ἡ ἐφημερὶς «Τάϊμς», σχολιάζουσα σήμερον τὴν ἀναγγελθεῖσαν διὰ τὸ τέλος τοῦ παρόντος μηνὸς ἐπίσκεψιν τοῦ νέου κυβερνήτου τῆς Κύπρου σὲρ Φοὺτ εἰς τὴν βρεταννικὴν πρωτεύουσαν, γράφει:

«Ἡ προσπάθεια νὰ ἐπιτευχθῇ συμφωνία ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Κύπρου ἀπετελεῖτο πάντοτε ἐκ δύο παραλλήλων ἐνεργειῶν:

1) Τὴν προσέγγισιν τοῦ προβλήματος ἐπὶ διεθνοῦς πεδίου διὰ τὴν ἐπίτευξιν συνομιλιῶν μεταξὺ τῶν βρεταννικῆς, ἑλληνικῆς καὶ τουρκικῆς κυβερνήσεων, καὶ 2) τὴν προσπάθειαν ἐπιτεύξεως λύσεως ἐπιτοπίου διὰ τῆς ἀπολήξεως εἰς κάποιο εἶδος συμφωνίας μεταξὺ τῆς ἀποικιακῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν Τούρκων τῆς Κύπρου.

Κατὰ καιροὺς εἶχεν ἐνταθῆ ἡ προσπάθεια ἐπὶ μιᾶς ἐκ τῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 6ην σελ.

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΜΟΥ

"Ο ΠΡΑΤΗΡΙΟΣ ΓΑΜΟΣ,,

Τοῦ κ. **ΔΗΜΟΥ ΚΟΣΜΑ**

Ἕνα βιβλίο ἀγαθῶν προθέσεων μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ὁ συγγραφέας του, ὁ κ. Ἀριστοτέλης Παπασταύρου, ὁμογενὴς ἐγκατεστημένος στὴν Ἀριζόνα, κρίνει καὶ κατακρίνει σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο μὲ τὸν παραπάνω τίτλο, τὸν γάμο μὲ προῖκα στὴν Ἑλλάδα, ποὺ τὸν θεωρεῖ σὰν τὸ μεγαλύτερο αἶσχος τῆς ἐποχῆς μας.

Θὰ ἦταν ἄδικο ἂν θεωρούσαμε ὅτι ὁ συγγραφέας παρασύρεται ἀπὸ τὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀμερικανικοῦ γάμου, κατὰ τὸν ὁποῖο συνάπτονται ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ κι' οἱ δυὸ εἶναι μονάδες οἰκονομικὲς—ἔχουν εἰσοδήματα ἀπὸ τὴν ἐργασία τους—καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ, ὅπου ἡ γυναῖκα τὶς περισσότερες φορὲς δὲν εἶναι. Διότι ὁ συγγραφέας ἔχει ὑπ' ὄψη του καὶ τὰ παρόντα καὶ τὰ παρελθόντα τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ γάμου, τὰ ὁποῖα ἔχει μελετήσει εὐσυνείδητα καὶ μὲ ἀνθρωπισμὸ ποὺ τὸν τιμᾷ, θὰ μποροῦσε νὰ πῇ μάλιστα κανεὶς ὅτι στὴ συγγραφὴ τοῦ βιβλίου του τὸν ὤθησε μιὰ κάποια ἀντίληψη χρέους νὰ σώσει τὴν τιμὴ τῆς Πατρίδος του, ποὺ τὴν βαρύνει ἡ «μυσαρὰ ἐκφυλιστικὴ ἐμπορία» τῆς προῖκας!

Τὸ βιβλίο εἶναι ἀφιερωμένο «εἰς τὴν ἄπορον Ἑλληνίδα νεάνιδα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ ἐνταῦθα ἐκτιθέμενα θέλουσιν ὑποβοηθήσει ἵνα τεθῇ φραγμὸς εἰς τὸ ἀναχρονιστικόν, εἰ μὴ βάρβαρον ἔθος τῆς προικός, ὅπερ ἀποστερεῖ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ἐν τῇ ζωῇ κύριον προορισμόν της καὶ συντελέσῃ εἰς τὴν διαιώνισιν τῆς φυλῆς μας». Μὲ τὴν πρόθεση αὐτὴ καὶ μὲ μιὰ διάθεση ὀργισμένα ρωμαντική, ἐκστρατεύει ὁ κ. Παπασταύρου γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς φτωχῆς Ἑλληνίδας κόρης, ποὺ, χωρὶς νὰ φταίει σὲ τίποτε, τὴ στεροῦν ἀπὸ τὴ συμμετοχὴ στὴ ζωὴ καὶ τὴ μητρότητα, ποὺ εἶναι ὁ κλῆρος κάθε γυναίκας. Ἐξετάζει ταυτόχρονα παραπλήσιους πρὸς τὴν προῖκα θεσμοὺς στὸ ἀττικὸ δίκαιο, στὸ ρωμαϊκὸ ποὺ μᾶς τὴν ἐκληροδότησε, στὸ Χριστιανισμὸ ποὺ δὲν τὴν εὐνόησε. Ἰδιαίτερα στέκεται στὸ Χρυσόστομο, ποὺ πίστευε ὅτι ἡ προῖκα ἀποτελεῖ βεβήλωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου. Πολλὰ εἶναι τὰ εἴδη τοῦ αἰσχροῦ πλουτισμοῦ—κήρυξε ὁ μεγάλος Ἱεράρχης—ἀλλὰ τὸ αἰσχρότερον ὅλων εἶναι ὁ διὰ τῆς προικὸς πλουτισμός».

Μετὰ τὸν Πατριάρχην Χρυσόστομο ἐπακολούθησαν αἰῶνες ἀνακωχῆς μεταξὺ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς προικός, μέχρι τὸν 17ον αἰῶνα, ὁπότε—κατὰ τὸν συγγραφέα—«ἡ προικοθηρία ἐξίκετο εἰς τὸ ἀφόρητον». Τότε οἱ προύχοντες καὶ προεστοὶ τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων, μὲ ὑπόμνημά τους κατέφυγαν στὸν Πατριάρχη Σαμουὴλ (1700—1775) καὶ περιέγραψαν «κλαυθμηρῶς τὰς συμφοράς των, οἵτινες εἶχον ὡς πηγήν... τὴν προῖκα». Ὁ Πατριάρχης «ὡς πατὴρ σπαρασσόμενος τῇ καρδίᾳ» ἐξέδωκε αὐστηρὸ ἐπιτίμιο κατὰ τῶν προικοθηρῶν: «Ὁ ἐπὶ χρήμασι κόρην μνηστευόμενος καὶ χρήματα προβάλλων καὶ ἐξαιτῶν, ὁποίας καὶ ἂν εἴη τάξεως ἐπικατάρατος ἔστω ..». Ἀπὸ τὸ 1800—1872 μιὰ σειρὰ Πατριαρχῶν ἐπολέμησε ἐξ ἴσου «τὸ κάκιστον ἔθιμον τῆς προικός, τὸ ὁποῖον ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐντολάς», ὁ Πατριάρχης μάλιστα Καλλίνικος ὁ Ε' ἐξέδωκε ἐκκλησιαστικὸν κανόνα ποὺ κατεδίκαζε αὐστηρὰ τὴν προῖκα. Τὸν «κανόνα» τὸν ἀκολουθοῦσε δεύτερο σφοδρότατο «ἐπιτίμιο».

Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀναφέρει ὁ κ. Παπασταύρου, χωρὶς νὰ παραλείψει νὰ μνημονεύσει καὶ τὸ ὑπόμνημα ποὺ ὑπέβαλαν πρόπερσι στὴ Βασίλισσα 17 κοινότητες τῆς Ρούμελης, «ἐπικαλούμεναι τὴν φωτεινὴν Ὑμῶν ἀντίληψιν διὰ τὴν κατάργησιν τῆς προικός, θραυομένων οὕτω τῶν δεσμῶν τῶν ἁλυσσοδεμένων ἐκ ταύτης οἰκογενειῶν». Ὅμως ὅσο κι' ἂν «ἡ καταβοωμένη αὐτὴ ἀγοραπωλησία», ποὺ ἐνισχύθηκε τὰ τελευταῖα χρόνια μὲ τὴ ρητὴ ἐπιταγὴ τοῦ ἄρθρου 1495 τοῦ Ἀστικοῦ Ἑλληνικοῦ Κώδικος, εἶναι ἀσυμπαθής, ὅσο κι' ἂν ὁ ἀγώνας τῆς «Πανελληνίου Ὀργανώσεως», ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς προικός, εἶναι συμπαθής, ὀφείλει κανεὶς νὰ τονίσει πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν αὐτὸν ἀγῶνα, ὅτι ματαίως ἀγωνίζονται. Τίποτε δὲν θὰ διορθωνόταν ἂν κατάφερναν ἔστω νὰ παραμερίσουν τὸ ἄρθρο 1495, ποὺ ἐπιβάλλει στὸν πατέρα νὰ προικίσει τὴν κόρη του.

Ὁ πατέρας ποὺ ἔχει περιουσία θὰ προίκιζε (κατὰ κανόνα τουλάχιστον) τὴν κόρη του καὶ χωρὶς νὰ τὸν ὑποχρεώνει ὁ Νόμος. Κάποιοι ἀπὸ τοὺς «ἀντιπροικικοὺς» προχωροῦν πολὺ πιὸ πέρα, ζητώντας ν' ἀπαγορευθῇ στὸν πατέρα νὰ προικίζει τὴν κόρη του. Τὸ πρᾶγμα στὸ σημερινὸ «ἐλεύθερο» καθεστὼς θὰ τὸ θεωροῦσαν ὅτι ἀντιβαίνει στὴν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου νὰ διαθέτει ὅπως θέλει τὴν περιουσία του καὶ δὲν ἔχει γι' αὐτὸ ἐλπίδες ἐπιτυχίας.

Ἀλλὰ κι' ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ἦταν δυνατὸ ν' ἀπαγορευθῇ στὸν εὔπορο πατέρα νὰ προικίσει τὴν κόρη του, πῶς θὰ μποροῦσαν ν' ἀποφευχθοῦν οἱ καταστρατηγήσεις; Ἁπλούστατα ὁ πατέρας θὰ προσεποιεῖτο ὅτι ἔχει ἀνάγκη χρημάτων, γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ὁποίων θὰ πουλοῦσε τάχα ὅσα ἀκίνητα ἤθελε στὴν κόρη του ἢ στὸν γαμπρό του! Τὸ ν' ἀπαγορεύσει ὁ νόμος καὶ τὴν ἀγοραπωλησία αὐτὴ ἀκινήτων ποὺ ἡ κυριότης τους τοῦ ἀναγνωρίζει, εἶνε ἀδύνατο, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς ὅπως ἀδύνατο θὰ ἦταν ν' ἀπαγορευθῇ στὸν εὔπορο πατέρα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 6ην σελ.